സാഹിത്യവാരഫലം

1970/07/12 (കലാകൗമുദി)

എം. കൃഷ്ണൻ നായർ

Copyright © 2014-2021, J. Vijayamma. The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-Commercial Share Alike license for free download and usage. Sayahna Foundation, JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014. URL: http://www.sayahna.org

സാഹിത്യവാരഫലം
1970/07/12-ൽ കലാകൗമുദി വാരികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്.

എനിക്കു ചുറ്റും വൈരൂപ്യം

മോപ്പസാങ്

എന്റെ ചുറ്റും വൈരൂപ്യമല്ലാതെ ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ ഇരിക്കുന്നതും എന്റെ അടുക്കൽ ഇട്ടിരിക്കുന്നതുമായ കസേരകൾ വികൃതാകാരമുള്ളവയാണ്. എനിക്കുവേണ്ടി അവ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്ന സുഹൃത്ത് എന്റെ പണത്തിന്റെ നല്ലൊരുഭാഗം ചെലവാക്കിക്കളഞ്ഞു. അങ്ങനെ വലിയ വില കൊടുത്തിട്ടും എനിക്കു കിട്ടിയതു കുട്ടയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള നാലു കസേരകൾ. കോഴിക്കാലുപോലെ നീണ്ട നാലു കമ്പികൾ അനുപാതത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടു കാലുകളുടെ സ്ഥാനത്ത് എഴുന്നുനില്ക്കുന്നു. ചൂരലിനുപകരം ഓക്കാനമുണ്ടാക്കുന്ന വെളുപ്പുനിറത്തോടു കൂടിയ പ്ലാസ്റ്റിക് നാരുകൾകൊണ്ട് അവയാകെ വരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കസേരകളുടെ കാര്യം കളയാം. കെട്ടിടങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാം, എന്റെ താമസസ്ഥലത്തുനിന്നു കുറച്ചകലെയായി "ടാഗോർ സെന്റനറി തീയേറ്റ"റുണ്ട്. എന്തൊരു വൈരൂപ്യം! എന്തൊരു ബീഭത്സാകാരം! പ്രതിഭാശാലികളായ ശില്പികളും നിർമ്മാതാക്കളും ഉള്ള എന്റെ നാട്ടിൽ ഈ കുത്സിതത്വം എങ്ങനെ വന്നു? മനോഹരമായ സെക്രട്ടേറിയറ്റും മനോഹരമായ കാഴ്ചബംഗ്ലാവുമുള്ള തിരുവനന്തപുരത്ത് ഈ "ടാഗോർ തീയേറ്റർ" എങ്ങനെ രൂപം കൊണ്ടു? ഒന്നേ ഉത്തരമുള്ളു. നമ്മുടെ സൗന്ദര്യബോധം നശിച്ചിരിക്കുന്നു. സിമന്റും കമ്പിയും ചുടുകട്ടയും തോന്നിയ പോലെ ചേർത്തുവച്ചാൽ കെട്ടിടമായിയെന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നു. നാലുകമ്പികൾ വട്ടത്തിലുള്ള ഒരു കമ്പിയിൽ ചേർത്തുവച്ചാൽ കസേരയായിയെന്നു നാം സങ്കല്പിക്കുന്നു. കുറെ വാക്യങ്ങൾ എഴുതുകയും അങ്ങിങ്ങായി പ്രേമം എന്നവാക്കു തിരുകുകയും ചെയ്താൽ ചെറുകഥയായി എന്നു നാം ധരിക്കുന്നു. സൗന്ദര്യബോധം നശിച്ചു എന്നതു മാത്രമല്ല സത്യം, വൈരൂപ്യം സൗന്ദര്യമാണ് എന്നുകൂടി നാം വിചാരിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതല്ലെങ്കിൽ 'ജനയുഗം' വാരികയുടെ (ജൂൺ 28) വിലയേറിയ രണ്ടു പുറങ്ങൾ മിനക്കെടുത്താമെന്നു ശ്രീമതി സി. വി. പദ്മിനിക്ക് എങ്ങനെ തോന്നാനാണ്? 36 വയസ്സു കഴിഞ്ഞിട്ടും വിവാഹം കഴിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു സ്ത്രീയുടെ ദുഃഖമാണത്രേ അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ മോഹനസ്വപ്നങ്ങൾക്കു രൂപം നല്കുമ്പോഴാണു കല ജനിക്കുന്നതെങ്കിൽ പദ്മിനിയുടെ കഥ കലയല്ല. ഭാവനയുടെ കോമളഗളനാളത്തിൽ വൈരൂപ്യത്തിന്റെ കത്തി താഴ്ത്തുകയാണ് ഈ എഴുത്തുകാരി. കലയുടെ വൈരൂപ്യം മനസ്സിനെ ഹനിച്ചുകളയും. അങ്ങനെ വധിക്കപ്പെട്ട മനസ്സുമായി ഞാൻ എന്റെ മേശപ്പുറത്തേക്കു നോക്കുമ്പോൾ മഹാനായ മോപ്പസാങ്ങിന്റെ ചെറുകഥകളുടെ സമാഹാരം സുഖമായി ശയിക്കുന്നതു കാണുന്നു. എന്റെ ആത്മാവിനെ കിനാവുകൾകൊണ്ടു മൂടിയ രമണീയങ്ങളായ കഥകൾ! എന്റെ സംസ്കാരത്തെ വികസിപ്പിച്ച ഉത്കൃഷ്ടങ്ങളായ കലാസൃഷ്ടികൾ. ഞാൻ മനഃപീഡയകന്നു തെല്ലൊരാഹ്ലാദത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ആഹ്ലാദവും അതിനു തുല്യങ്ങളായ മറ്റു വികാരങ്ങളും ക്ഷണികങ്ങളാണല്ലോ. 15-ാം ലക്കം, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ മുപ്പത്തിമൂന്നാം പുറത്തുള്ള ഒരു ചിത്രം കണ്ടു ഞാൻ പേടിക്കുന്നു. പുരാണത്തിലെ പൂതനയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന രൂപം. അറപ്പ് ഉളവാക്കുന്ന രണ്ടു ഭീമവക്ഷോജങ്ങൾ. (ഭാഗ്യം! അത്യന്താധുനികർ ചിലപ്പോൾ മൂന്നു വക്ഷോജങ്ങൾ സ്ത്രീരൂപത്തിനു വരച്ചു ചേർക്കുന്നവരാണ്.) അവയുടെ ബൃഹദാകാരത്തിനു ചേർന്ന ഭീമങ്ങളായ ഊരുക്കൾ, അവയ്ക്കിടയിലൂടെ ഒരു വിരൽ. അശ്ലീലത അതിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഘോരരൂപത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തായി "പ്രവാഹം" എന്ന തലക്കെട്ട്. താഴെ ടി.ആർ. എന്ന രണ്ടക്ഷരങ്ങൾ. ഇടതുഭാഗത്തായി "ചെറുകഥ" എന്ന മറ്റൊരു ശീർഷകം. ഞാൻ ചെറുകഥ വായിച്ചു. ഒന്നല്ല പല പ്രാവശ്യം. കുരുടൻ, പുരുഷോത്തമൻ, നിർമ്മല എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുപേരെക്കുറിച്ച് എന്തോ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുമാത്രമേ എനിക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. എന്നെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ "ചെറുകഥ" മൂകമാണ്, ബധിരമാണ്, അന്ധമാണ്. ഇതേ അനുഭവം തന്നെ ശ്രീ. കളിയലിൽ രാധാകൃഷ്ണന്റെ "മഷിയില്ലാതെ" എന്ന ചെറുകഥ മലയാളനാട്ട് വാരികയിൽ വായിച്ചപ്പോഴും എനിക്കുണ്ടായി. ശ്രീ. വിജയൻ കാരോട്ടിന്റെ "അഡയാർ കനാൽ തീരത്ത്" എന്ന ചെറുകഥയോ? (മലയാളനാട്-ലക്കം 6) ഇവിടെ ദുർഗ്രഹതയില്ല. എല്ലാം വ്യക്തം. പക്ഷേ, അത് കലയുടെ നൈസർഗ്ഗികത്വമോ മൂല്യമോ ആവഹിക്കുന്നില്ല. അഡയാർ കനാൽ തീരത്തുള്ള രോഗിയായ ഒരു ചെരുപ്പുകുത്തി. അയാളുടെ വേശ്യയായ ഭാര്യ. ഭാര്യയുടെ ജാരനായ നാരായണൻ, ജാരന്റെനേർക്ക് പ്രതികാരാഗ്നിജ്വലിപ്പിച്ചുവിടുന്ന ചെരുപ്പുകുത്തി. അയാളുടെ സ്വഗതോക്തികളിൽ ആധുനിക സമുദായത്തിന്റെ ജീർണ്ണതയെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനമുണ്ട്. എങ്കിലും വികാരത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ആവിഷ്കാരമായിട്ടില്ല ഈ കഥ. ഭാഷ അതിന്റെ യഥാർത്ഥാവസ്ഥയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോഴാണ് സാഹിത്യമാകുന്നത്. വിജയൻ കാരോട്ട് മലയാളഭാഷയെ കൃത്രിമത്വത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപരാധം എത്ര നിസ്സാരം! ഒരു കഥയെഴുതി, നന്നായില്ല അതിൽ ക്കവിഞ്ഞ കുറ്റമൊന്നും വിജയൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. അതല്ല 'മലയാളരാജ്യം' വാരികയിൽ (ലക്കം 50) പ്രത്യക്ഷനാകുന്ന ശ്രീ. ബെൻ ബി. വിളയിൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കൃത്യം. അദ്ദേഹം 'പാമ്പ്' എന്നൊരു കഥയെഴുതിയിരിക്കുന്നു, വിശ്വസിച്ച് വീട്ടിൽ ഇടാൻ കൊള്ളാമായിരുന്ന "മലയാളരാജ്യ"ത്തിൽ ലൈംഗികവേഴ്ചയെ വമനേച്ഛാജനകമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന കഥയാണ് ബെന്നിന്റെ 'പാമ്പ്'. ഞാൻ ഇത് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഒരുമ്പെടുന്നില്ല. അതിന് എനിക്കു ധൈര്യമില്ല. കഥാകാരന്റെ ചില വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> "ക്ഷീണിതനായ പാമ്പ് അരുവിക്കരയിലെ തരിശുഭൂമിയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടിക്കിടന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു മാർബിൾ ഗോളങ്ങൾക്കിടയിൽ പത്തിയമർത്തി അരുവിയിൽ വാലിട്ടിളക്കി വെള്ളം തെറിപ്പിച്ച് അവർ രസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു." (പുറം 19)
>
> "ആ ഭൂപ്രദേശത്തേക്കു കടക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവൻ പ്രത്യേക ഉറകൾ ഉപയോഗിച്ചു, തന്നിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന വിഷസ്ഖലനം ആ മനോഹരഭൂവിഭാഗത്തെ മലിനപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ." (പുറം 25)

മറപ്പുരയുടെ ചുവരുകളിൽ കരിക്കട്ടകൊണ്ടു ചിലർ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കാറില്ലേ? ചിലതൊക്കെ എഴുതിവയ്ക്കാറില്ലേ. കാമത്തിന്റെ നിർഗ്ഗമമാർഗ്ഗമാണത്. അത് അപരിഷ്കൃതരുടെ രീതി. പരിഷ്കാരമുള്ളവർ, വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവർ ഇമ്മട്ടിൽ കഥകളെഴുതുന്നു. രണ്ടു മാനസികനിലകൾക്കും തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ല.

രണ്ടുവർഷം മുൻപ് തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നെത്തിയ നാലു ജർമ്മൻകാരോടൊരുമിച്ച് ഞാൻ കോവളത്തേക്കു പോയി. സായ്പന്മാർ കുളികഴിഞ്ഞ് കടൽക്കരയിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ ഒരു പയ്യൻ കരിക്കു കൊണ്ടു വന്നു. ഞാൻ അവർക്കു കരിക്കുവാങ്ങിക്കൊടുത്തു. ആദ്യമായി കരിക്കിൻ വെള്ളം കുടിച്ച ആ പാശ്ചാത്യർ "O, delicious drink, Sweet drink" എന്നൊക്കെ അഭിനന്ദനവചനങ്ങൾ പൊഴിച്ചു തുടങ്ങി. കരിക്കിന്റെ വിലയെന്തെന്ന് ഞാൻ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ, കിട്ടിയസന്ദർഭം പാഴാക്കേണ്ട എന്നു കരുതി പയ്യൻ പറഞ്ഞു: "അഞ്ചുരൂപ". സായ്പന്മാരുടെ മുൻപിൽവച്ച് തർക്കിക്കരുതെല്ലോ എന്നു കരുതി ഞാൻ അഞ്ചുരൂപയെടുത്ത് അവനുകൊടുത്തു. ഉടനെ നാലു സായ്പന്മാരും കൂടെ മലയാളത്തിൽ ആക്രോശിച്ചു തുടങ്ങി. "വേന്റാ, വേന്റാ, ന്നിന്റ്ത് നീ കൊറ്റുക്; എന്റ്ത് നാൻ കൊറ്റുക്കാം." തുടർന്നു ഓരോ രൂപയെടുത്ത് മണലിൽ വച്ചു. ഞാൻ വിലകൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം പറഞ്ഞിട്ടും അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. ഇതാണ് സായ്പിന്റെ രീതി, ഭാരതീയരുടെ ഹൃദയവിശാലത അവർക്കില്ല. പക്ഷേ, സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ ഭാരതീയനു വിട്ടുവീഴ്ചയില്ല. മുഖം നോക്കാതെ അവൻ കാര്യങ്ങൾ പറയും. ആ രീതി എനിക്കുമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ മാന്യവായനക്കാർ ഞാൻ ആത്മപ്രശംസ നടത്തുകയാണെന്ന് വിചാരിക്കുമോ? അങ്ങനെ വിചാരിക്കരുതെന്ന് അപേക്ഷിക്കുന്ന ശ്രീ. പി. ആർ. നാഥൻ എന്റെ സുഹൃത്താണ്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം 'കുങ്കുമം' വാരികയിലെഴുതിയ 'രജനി' എന്ന ചെറുകഥ സുന്ദരമാണെന്ന് എനിക്കു പറയാൻ വയ്യ. കൺട്രാക്ടറുടെ ഭാര്യയ്ക്കു ധാരാളം പണമുണ്ട്; ഭർത്താവിന്റെ സ്നേഹം മാത്രം ലഭിക്കുന്നില്ല. അടുത്തവീട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന രജനി സാധുവാണ്. മീശക്കാരനാണ് അവളുടെ ഭർത്താവ്. എങ്കിലും അവർ തമ്മിൽ എന്തൊരു അടുപ്പം. കൺട്രാക്ടറുടെ ഭാര്യയ്ക്ക് അവളെ കണ്ടിട്ട് അസൂയയുണ്ടാകുന്നു. ചർവിതചർവണം ചെയ്ത ഒരു വിഷയം പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് പി. ആർ.നാഥൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥയുടെ ആരംഭം കൊള്ളാം. പര്യവസാനം അസുന്ദരവും. കുങ്കുമം വാരികയിൽ "വൃത്തം" എന്നൊരു കഥകൂടിയുണ്ട്. ശ്രീ. ഹരി പാപ്പനംകോട്ട് എഴുതിയ ആ കഥയെങ്ങനെ? കുടിയനായ ഭർത്താവ്. അയാൾ അശക്തനാണ്. ഭാര്യ സുചരിതയല്ല. അയാൾ വൈറ്റമിൻ ഗുളികയെന്നു പറഞ്ഞു ഉറക്കഗ്ഗുളിക അവൾക്കു കൊടുക്കുന്നു. ഭാര്യ മരിച്ചതിനുശേഷം അയാളുടെ വേദനിക്കുന്ന മനഃസാക്ഷി കരടിയുടെ രൂപത്തിൽ മുൻപിൽ എത്തുന്നു. ഇതാണ് വൃത്തത്തിലെ കഥ. പ്രതിപാദനരീതികൾ പലവിധത്തിലാണ്. അവയിൽ ഒന്നാണ് പ്രഭാഷണാത്മകമായ രീതി. മനസ്സിനു ചില പ്രത്യേകാവസ്ഥകൾ ഉളവാക്കലാണ് ആ രീതിയുടെ കൃത്യം. "ഡൗൺ, ഡൗൺ ബ്യൂറോക്രസി" എന്ന മുദ്രാവാക്യം മുഴങ്ങുമ്പോൾ ശ്രോതാക്കൾക്ക് പ്രത്യേകമായ ഒരു മാനസികാവസ്ഥയുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ പ്രയോജനത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രഭാഷണാത്മകമായ ആവിഷ്കരണരീതി. അതിന് കലയോടു ബന്ധമില്ല. രീതി കലാത്മകമാകുമ്പോൾ അതിന് അനന്തത അല്ലെങ്കിൽ അതിരില്ലായ്മ എന്ന ഗുണം വരുന്നു. അത് അനുവാചകനെ അനുധ്യാനത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലേക്കാണ് നയിക്കുന്നത്. ഹരി പാപ്പനംകോട്ട് പ്രഭാഷണാത്മകമായ രീതിയിലാണ് കഥയെഴുതുന്നത്. അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ച മാനസികാവസ്ഥ അനുവാചകന് സംജാതമാക്കാൻ അത് പ്രയോജനപ്പെടുന്നുണ്ട്. തലമുറ തലമുറയായുള്ള വ്യഭിചാരത്തിന്റെ കഥ ശ്രീ. രത്നാകരൻ പറയുന്നു (മനുഷ്യൻ-ലക്കം 4). വിഷയത്തിന് പുതുമയില്ലെങ്കിലും പ്രതിപാദനരീതിക്കു പുതുമയുണ്ട്. സാഡിസവും അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട ബലാൽസംഗവുമാണ് ശ്രീ. എൻ. എൻ. വാസുദേവശർമ്മയുടെ "ഒരു കഥ (മൂന്നു)" എന്ന ചെറുകഥയിലെ പ്രതിപാദ്യം. ചടുലതയുള്ള പ്രതിപാദനരീതിയുണ്ട് ഈ കഥയ്ക്ക്. തൊഴിലാളി തന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയെന്ന് ഒരു അസിസ്റ്റന്റ് ഫോർമാൻ കള്ളമൊഴികൊടുത്തു തൊഴിലാളിയെ സസ്പെന്റ് ചെയ്തു. തൊഴിലാളി ഫോർമാനെ കൊല്ലാൻ തീരുമാനിച്ചു. കത്തിയുമായി അയാളുടെ മുൻപിൽ ചാടി വീണപ്പോൾ തൊഴിലാളി കണ്ടത് നാലുവയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി ഫോർമാന്റെ സൈക്കിളിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ്. അവൾക്കു പിന്നിൽ ചകിതനായി നില്ക്കുന്ന ഫോർമാൻ. കുട്ടിയെ കണ്ടപ്പോൾ തൊഴിലാളിയുടെ കൈയിൽ നിന്ന് കത്തി താഴെ വീണുപോലും. ശ്രീ. പി. കെ. നാണു "ദേശാഭിമാനി" വാരികയിലെഴുതിയ 'കത്തി' എന്ന ഈ കഥ വിശ്വാസജനകമല്ല. തൊഴിലാളിയുടെ പ്രതികാരവാഞ്ഛയെ അനുനിമിഷം ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന കഥാകാരൻ പൊടുന്നനവേ അയാൾ ആ അഭിലാഷം ഉപേക്ഷിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ വായനക്കാരന് എങ്ങനെ വിശ്വാസം ഉണ്ടാകാനാണ്. മരുമകളെകൊന്നിട്ട് ശവപ്പറമ്പിലേക്ക് എന്നും രാത്രി ഓടിപ്പോകുന്ന ഒരു പീലിയെ ശ്രീ. വി. എം. പുന്നോലിൽ ബസ്സഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു (മനോരാജ്യം ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് ലക്കം-9). ഈ കഥയും വിലക്ഷണമാണെന്ന് ഞാൻ എങ്ങനെ പറയും? സത്യം പറയുകയാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു കഥ നല്ലതാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കാൻ എനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ട്. സാധിക്കുന്നില്ല. 94 വയസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന ബർനാഡ്ഷാ ഉദ്ഘോഷിച്ചു, നാല്പതു വയസ്സു കഴിഞ്ഞവനെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ സമ്മതിക്കരുതെന്ന്. പ്രായം കൂടിയവൻ പുരോഗതിക്ക് തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുമെന്നായിരിക്കാം ഷാ വിചാരിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഇന്നു ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, കേരളത്തിൽ വന്ന് നമ്മുടെ ചെറുപ്പക്കാരുടെ കഥകൾ വായിച്ചെങ്കിൽ, ലോകമാകെ കേൾക്കുമാറ് ഗർജ്ജിക്കുമായിരുന്നു, ചെറുകഥയെഴുതുന്ന ആരെയും വച്ചേക്കരുതെന്ന്. ചെറുകഥകൾ രചിച്ചുരചിച്ച് നമ്മുടെ കഥാകാരന്മാർ പുരോഗതിക്കു പ്രതിസന്ധം ഉളവാക്കുന്നു.

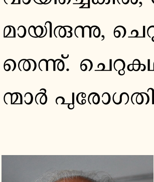

പി. ഗോവിന്ദപിള്ള

മാർക്സിസം എന്ന തത്ത്വചിന്താഗതിക്ക് വിരുദ്ധമാണ് സാഹിത്യത്തിലെയും ചിത്രകലയിലെയും അത്യന്താധുനികത. അതൃപ്തി, ദ്വേഷ്യം, നൈരാശ്യം, ഏകാന്തതയോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം എന്നിവയാണ് "അത്യന്താധുനികത"യിലുള്ളത്. ഇത് നിഷേധാത്മകമായ രീതിയാണ്. മാർക്സിസം നിഷേധാത്മകമല്ല. നിഷേധാത്മകതയോടും ശൂന്യതാവാദത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ട അത്യന്താധുനികതയെ പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് മാർക്സിസം അംഗീകരിച്ചവർക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ സാധിക്കുക? കാര്യമിതായിട്ടും ശ്രീ. നരേന്ദ്രപ്രസാദ് അത്യന്താധുനികതയെ നീതിമത്കരിച്ചുകൊണ്ട് 'ദേശാഭിമാനി' വാരികയിൽ ഒരു ലേഖനമെഴുതിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനത്തിൽ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ചിന്താക്കുഴപ്പമുണ്ട്. എങ്കിലും പ്രൗഢമായി, ശക്തിയോടെ അദ്ദേഹത്തിനു എഴുതാൻ കഴിയും. പ്രതിയോഗികളെ "അൾസേഷ്യൻ പണ്ഡിതന്മാർ" എന്നും മറ്റും വിളിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. അതു സുജനമര്യാദയ്ക്കു ചേർന്നതല്ലല്ലോ, എന്റെ ഒരഭിപ്രായത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെ 'അയാൾ' എന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നു. വേറെ ചിലരെ ഞരമ്പു രോഗികളെന്നും തിരുവാതിരനിരൂപകരെന്നും വിളിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ ഈ അസഭ്യവർഷം നടത്തുന്നതിൽ ഒരർത്ഥവുമില്ല. തങ്ങൾക്കു ശരിയെന്നു തോന്നിയത് ആളുകൾ പറയുന്നു. ഈ ലേഖകനെപ്പോലെ ചിലർ ശക്തിയുള്ള ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നു. നരേന്ദ്രപ്രസാദ് അവരോടു യോജിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ വസ്തുത പറയാമല്ലോ. അതിനു പകരമായി അസഭ്യം പറയുമ്പോൾ വായനക്കാരുടെ സഹഭാവം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണ്. നരേന്ദ്രപ്രസാദ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റായിട്ടാണ് ഭാവിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, എനിക്കറിയാവുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരൊക്കെ യോഗ്യന്മാരാണ്. "ദേശാഭിമാനി"യുടെ അധിപരായ ശ്രീ. പി. ഗോവിന്ദപിള്ളയെ എനിക്കു നേരിട്ടറിയാം. വിനയത്തിന്റെയും സുജനമര്യാദയുടെയും പ്രതിരൂപമാണ് അദ്ദേഹം, ദേശാഭിമാനിയുടെ മറ്റൊരു പത്രാധിപരായ ശ്രീ. എം. എൻ. കുറുപ്പ സുവിനീതനാണ്, ശിഷ്ടാചാരയോഗ്യനാണ്. 'ജനയുഗം' പത്രാധിപർ ശ്രീ. കാമ്പിശ്ശേരി കരുണാകരൻ ഒരു പുരുഷരത്നമാണ്. ഞാനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ നേതാവായ ശ്രീ. കെ. വി. സുരേന്ദ്രനാഥും ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചു, ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചു: ഒരുമിച്ചു വളർന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച്, ഗുണഗണങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ഞാൻ ശ്രീ. ഈ. എം. ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ആധ്യക്ഷ്യത്തിൽ പല പ്രാവശ്യം പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉത്കൃഷ്ടമായ വിധത്തിലേ ആ മഹാനേതാവ് എന്നോടു പെരുമാറിയിട്ടുള്ളു. വലിയ നേതാക്കന്മാരെല്ലാം അങ്ങനെയാണ്. മാർക്സിസ്റ്റായി ഭാവിക്കുന്ന നരേന്ദ്രപ്രസാദ് മാത്രം ഇങ്ങനെ വിനയരഹിതനായി എഴുതുന്നതെന്തിനാണ്? ആവോ. മുൻപു പറഞ്ഞതു ഞാൻ ആവർത്തിക്കുന്നു. അസഭ്യവർഷംകൊണ്ടോ, അപമാനനംകൊണ്ടോ, നിന്ദനംകൊണ്ടോ മനുഷ്യന്റെ സത്യാന്വേഷണതൽപരത കെട്ടടങ്ങിയിട്ടില്ല.

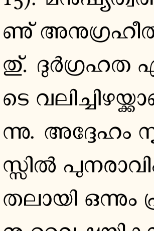

ജെ. കെ. വി.

പ്രശസ്ത കഥാകാരനായ ശ്രീ. ജെ. കെ. വി. ഒരിക്കൽ എന്നോടു പറഞ്ഞു: You have a weakness for humour—നേരമ്പോക്കിനോടു നിങ്ങൾക്കു ആദരിക്കാൻ വയ്യാത്ത താൽപര്യമുണ്ട്. ശരിയായിരിക്കാം. എങ്കിലും അതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല എനിക്കു ശ്രീ. ഈശ്വരവാരിയരുടെ "മാറ്റിനി" എന്ന കവിത ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് (മാതൃഭൂമി ലക്കം 15). മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മോഹനമായ ഒരു ഭാഗത്തെയാണ് അനുഗ്രഹീതനായ ഈ കവി എടുത്തുകാണിക്കുന്നത്. ദുർഗ്രഹത എന്ന കണ്ടകാകീർണ്ണമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ വലിച്ചിഴയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹം എനിക്ക് ആഹ്ലാദം നല്കുന്നു. അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ച രംഗങ്ങൾ ഞാൻ എന്റെ മനസ്സിൽ പുനരാവിഷ്കരിച്ച് രസിക്കുന്നു. കവി ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഫലിതത്തിനു വൈഷയികസ്വഭാവമുണ്ട്. പക്ഷേ, വൈഷയികത്വം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട രീതിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാലും അനുവാചകനു രസിക്കും ആ നിലയിൽ ശ്രീ. എ. അയ്യപ്പൻ "മലയാളനാട്ടി"ലെഴുതിയ കവിതകൾ സ്വീകരണീയങ്ങളാകുന്നു.

എ. അയ്യപ്പൻ

ഞാൻ കണ്ട ഒരു സിനിമയിൽ കസേര മേശയോടു സംസാരിക്കുന്നു. മേശ കട്ടിലിനോടു സംസാരിക്കുന്നു. ഇത് മനോരഥസൃഷ്ടിയാണെങ്കിലും ഒരു സത്യം വ്യക്തമാകുന്നു. അചേതനങ്ങളായ വസ്തുക്കൾക്കുപോലും ചൈതന്യമുണ്ട്. സാഹിത്യകാരൻ ഈ ചൈതന്യം കണ്ടറിയുന്നവനാണ്. ആ വസ്തുക്കളെകൊണ്ട് സംസാരിപ്പിക്കുന്നവനാണ്. നിരൂപകൻ ആ സംഭാഷണത്തിലൂടെ ചൈതന്യത്തിൽ എത്തുന്നു. രണ്ടും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ കൃത്യങ്ങൾതന്നെ.

□

എം. കൃഷ്ണൻ നായർ

തിരുവനന്തപുരത്ത് വി. കെ. മാധവൻ പിള്ളയുടെയും ശാരദാമ്മയുടെയും മകനായി 1923 മാർച്ച് 3-ന്‌ ശ്രീ എം. കൃഷ്ണൻ നായർ ജനിച്ചു. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം തിരുവനന്തപുരം യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളജിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം നേടി. പഠനത്തിനു ശേഷം മലയാള സാഹിത്യാധ്യാപകനായി അദ്ദേഹം പല കലാലയങ്ങളിലും സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളജിൽ നിന്നു മലയാള വിഭാഗം തലവനായി വിരമിച്ചു.

സാഹിത്യവാരഫലം

36 വർഷത്തോളം തുടർച്ചയായി അദ്ദേഹം എഴുതിയ (1969 മുതൽ മരണത്തിനു ഒരാഴ്ച്ച മുൻപു വരെ) സാഹിത്യവാരഫലം ഒരുപക്ഷേ ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ കാലം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സാഹിത്യ പംക്തി ആയിരിക്കും. മലയാളനാട് വാരികയിലാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ പംക്തി എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. മലയാളനാട് നിന്നുപോയതിനു ശേഷം കലാകൗമുദി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലും അതിനു ശേഷം സമകാലിക മലയാളം വാരികയിലും സാഹിത്യ വാരഫലം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ലോകസാഹിത്യത്തിൽ അഗാധമായ അറിവുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം തെക്കേ അമേരിക്ക മുതൽ യൂറോപ്പ് വരെയും, ആഫ്രിക്ക മുതൽ ജപ്പാൻ വരെയുമുള്ള എഴുത്തുകാരെ കേരളത്തിലെ വായനക്കാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി. പാവ്‌ലോ നെരൂദ, മാർക്വേസ്, തോമസ് മാൻ, യസുനാരി കവബാത്ത തുടങ്ങിയ വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരെ മലയാളികളുടെ വായനാമേശയിൽ എത്തിക്കുന്നതിൽ കൃഷ്ണൻ നായരുടെ പങ്കു ചെറുതല്ല.

സൗമ്യസ്വഭാവിയും ശാന്തനും ആതിഥ്യമര്യാദക്കാരനുമായിരുന്ന കൃഷ്ണൻ നായർ സാഹിത്യ വിമർശനത്തിൽ കർശനമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ അവലംബിച്ചു. രചിതാവിന്റെ പേരും പ്രശസ്തിയും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. കലാപരമായി ഔന്നത്യമുള്ള രചനകൾ മാത്രമാണ് സാഹിത്യമെന്നും മറ്റെല്ലാം വ്യർത്ഥവ്യായാമങ്ങളാണെന്നും അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. സ്വന്തം ലേഖനങ്ങളെപ്പോലും ‘സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെയും ഏഷണിയുടെയും ഒരു അവിയൽ’ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം അനുബന്ധമായി, ‘അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, ചുമട്ടുതൊഴിലാളികൾവരെയും 35 വർഷമായി സാഹിത്യ വാരഫലം വായിക്കുന്നത്’ എന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്തു. രസകരമായ രചനാശൈലിയും കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന നർമവും മലയാളികളുടെ ജീവിത ശൈലിയെക്കുറിച്ചുള്ള നിശിതവും ഹാസ്യാത്മകവുമായ നിരീക്ഷണങ്ങളും സാഹിത്യ വാരഫലത്തെ വായനക്കാർക്കു പ്രിയങ്കരമാക്കി.

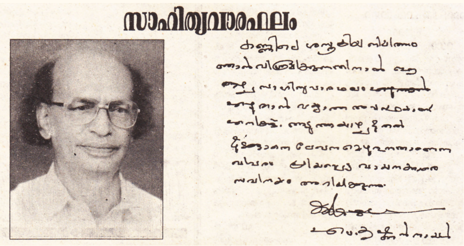

1995 ജൂൺ 25-ന് കലാകൗമുദി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കത്ത്.

അതിഗഹനമായ വായനയുടെ ഉടമയായിരുന്നു കൃഷ്ണൻ നായർ. ഓട്ടോറിക്ഷാ ഡ്രൈവർമാർ മുതൽ കോളേജ് പ്രൊഫസർമാർ വരെയും നവകവികൾ മുതൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ വരെയും സാഹിത്യവാരഫലത്തിന്റെ പുതിയ ലക്കങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മൗലികതയുള്ള എഴുത്തുകാർ ഇല്ലെന്നും ടോൾസ്റ്റോയിയും തോമസ് മാനുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാർ ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

തിരുവനന്തപുരത്തെ സായാഹ്ന നടത്തക്കാർക്ക് പരിചിതനായിരുന്നു കൃഷ്ണൻ നായർ. ഇന്ത്യൻ കോഫി ഹൌസിലെ പതിവുകാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തെ മോഡേൺ ബുക് സെന്ററിൽ സ്ഥിരം സന്ദർശകനും ഉപയുക്താവുമായിരുന്നു. സാഹിത്യരംഗത്തെ സേവനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു ജി. കെ. ഗോയെങ്ക പുരസ്കാരം ലഭിച്ചു. കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറി അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾക്കായി ഒരു പ്രദർശനം നടത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യ കാല ഉപന്യാസങ്ങളായ ‘സ്വപ്നമണ്ഡലം’ (1976), സൗന്ദര്യത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ (1977), ചിത്രശലഭങ്ങൾ പറക്കുന്നു (1979), സാഹിത്യ വാരഫലത്തിന്റെ ആദ്യ പ്രതികൾ തുടങ്ങിയവ ഈ പ്രദർശനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു.

ഫെബ്രുവരി 23, 2006-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു സ്വകാര്യ ആശുപത്രിയിൽ കൃഷ്ണൻ നായർ അന്തരിച്ചു. ന്യുമോണിയയും ഹൃദയത്തിലെ രക്തതടസ്സവുമായിരുന്നു മരണ കാരണം.

(ഈ ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പിനും വാരഫലത്തിലെ ചിത്രങ്ങൾക്കും വിക്കിപ്പീഡിയയോട്ട് കടപ്പാട്ട്.)

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ടു് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <info@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <info@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്കു് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014